

САОПШТЕЊЕ УПРАВНОГ ОДБОРА ЗАДУЖБИНЕ БРАНКА ЋОПИЋА
О ДОДЕЛИ КЊИЖЕВНИХ НАГРАДА ЗА 2025. ГОДИНУ

Управни одбор Задужбине Бранка Ћопића, који чине академици Матија Бећковић, Злата Бојовић, Јован Делић, Душан Ковачевић и Милосав Тешић (председник), одлучио је, на седници одржаној у САНУ 28. априла 2026. године, да се награде из Фонда Задужбине Бранка Ћопића за дела високе уметничке вредности, објављена први пут у 2025. години, доделе:

Милану Мицићу за збирку прича *Зашто је петао престао да кукуриче и друге колонијалне приче* (у издању Академске књиге из Новог Сада), а Живојину Ракочевићу за збирку песама *Мирис анђела* (у издању Народне библиотеке „Стефан Првовенчани“ у Краљеву), као и за збирку песама *Шестар за ореол* Косте Косовца (у издању Суматра издаваштва из Шапца).

И по теми – војвођански колонисти у историјској стварности – и по књижевним јунацима, и по хумору, иронији и гротесци, и по сатиричном усмерењу, и по језику, Милан Мицић је од свих савремених српских писаца најближи Бранку Ћопићу. Књигом приповедака фрагментарне композиције *Зашто је петао престао да кукуриче и друге колонијалне приче*, у издању Академске књиге из Новог Сада, потврдио је висок естетски ниво који је достигао књигом наративне поезије *Ракија и ране* и прозном књигом *Чудо у Банату*. Његови јунаци су чудаци, путници по Америци и Аргентини за хлебом, ратници у оба светска рата, добровољци који из Америке хрле на Крф преко Русије и Добруце, презрени „Солунаши“ после револуције, сукобљени са светом и са собом, рањави, отворени према злу и пороку као и према добру, сведоци и јунаци апсурда у свету и у времену, јунаци и трагикомичне жртве историје, отворени према животу, његовим изазовима и лудилу, пресађени, као осетљиве биљке, са завичајног у друго и непознато тле, преварени у својим надама и илузијама. Тачна је и далекосежна реченица рецензента ове књиге, проф. др Душана Иванића, да „сапатнички глас Милана Мицића над врлетним судбинама колонијалних вибрира у распонима од грубе стварности, до смијеха, плача и лирских оаза, утемељује колонијалну причу у савременој српској књижевности као нову врсту“. Награђујемо такав допринос савременој српској прози и иновације у њој.

У стиху "Добро је близу смрти бити" Живојин Ракочевић је згуснуо своју песничку позицију и оправдао животом и делом своју поезију. Од циклуса "Слике, мириси" па до краја књиге *Мирис анђела*, Ракочевић пева из непосредне близине смрти, из збегачке и о избеглима, из Пећке патријаршије, о мајци и мајкама, и о мајци избеглици, где је мајка и она рођена, закопана у брдима, и она која грли два сина у најлонским кесама да би осетила последњи мирис деце, и Пећка патријаршија и њена игуманија, па и сама Богомајка. Песмом "Драгодан", Ракочевић је аутентично актуализовао стих, ритам и мелодију тужбалице, а песме "Прве трешње" и "Мирис деце" призивају Бранка Ћопића и његову песму "Гроб у жити". Поезија достојна имена Бранка Ћопића.

Над готово сваком песмом у збирци *Шестар за ореол* Косте Косовца пажљив читалац мора застати: под наоко једноставним поетским исказима пред њим се отварају шира асоцијативна поља, указују се она виђења и проиљива запажања, као и лепо дочарани певни предели, до којих се једино песничким приступом досеже. Не прелазећи никад у прозно фразирање, Косовац своди своје певање на оно што је битно у свим тематским регистрима ове пажљиво обликоване песничке књиге. То се, рецимо, јасно уочава у његовом аутентичном осећању породичности, оличеном у најближим и даљим прецима, у кућним и градским пејзажима, доживљеним и представљеним уверљиво одабраним детаљима, као и у увидима у

шире социјалне распоне и универзалнија питања, она која су верског, уметничког или уопште егзистенцијалног карактера, што је све интимно осенчено и опевано из личног искуства.

Свечаност уручења награда добитницима одржаће се у Клубу САНУ 19. маја 2026. године у 12 сати.

У Београду,
5. маја 2026. године